

По-после презъ месецъ юний 1867 г. въ Пловдивъ станало голѣмо тържество по случай шестгодишнината отъ възцаряването на султанъ Абдулъ Азизъ ханъ (25 юний 1861—1867). Султанското тържество траяло три дни. Гръмнали топоветъ отъ Сахатъ-тепе. Конацитъ, джамиитъ и кжщитъ на по-виднитъ и богати турци били освѣтени съ разноцвѣтни кандила, а по другитъ кжщи били закачени книжни фенери. Чували се зурли, тжпани, даарета, кларнета и кеманета, голѣмо множество пълнѣло улицитъ, а най-вече отъ Джумаята до Марица. Тамъ до рѣката на голѣмия конакъ ставало голѣмото тържество. Пускали се ракети и градчето гърмѣло въ дунами и огньове. Караджата се вмѣсилъ въ тълпитъ, доближилъ се до конницитъ и когато гърмѣли ракетитъ, нездържано викалъ:

— Тѣй да пукнатъ наскоро и всичкитъ наши душмани!

Казанлъшевъ го дрѣпналъ, мълчаливо, а Караджата промълвилъ:

— Не мога, бе брате, не може вече да се търпи! Не мога да гледамъ тия нѣща! Каквото ще да става! Нека ме хванатъ и убиятъ.

Следъ дълги увещания Караджата утихналъ.

Подиръ тържеството, нѣколко време посетне Караджата се срѣщналъ съ Левски въ Пловдивъ.